

UČITELJSKI TOVARIŠ

Glasilo avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva

Vse spise, ceneno posilne knjige itd. je pošiljati samo na naslov:

Uredništvo Učiteljskega Tovarša v Idriji.

Rokopisov ne vračamo.

Vse pošiljave je pošiljati franko.

Učiteljski Tovarš izhaja vsak petek popoldne.

Ako je ta dan praznik, izide list dan pozneje.

Vse leto velja 10.— K

pol leta 5.— "

četrt leta 2.50 "

posamezne številke po 20 h.

Za oznanila je plačati od enostolpne petti-vrste

če se tiska enkrat 14 h

" " dvakrat 12 "

" " trikrat 10 "

za nadaljna uvrščenja od petti-vrste po 8 h.

Oznanila sprejema Učiteljska tiskarna (telefon št. 118).

Za reklamne notice pojasnila, poslana, razpise služb je plačati po 20 h za petti-vrsto. Priloge poleg poštnine 15 K.

Naročnino, reklamacije, to je vse administrativne stvari je pošiljati samo na naslov:

Pravništvo Učiteljskega Tovarša v Ljubljani.

Poštna hranilnica št. 53.160.

Reklamacije so proste poštnine.

Slomškov jubilej.

Dne 24. t. m. je minilo petdeset let, kar je umrl v Mariboru škof Anton Martin Slomšek. Klerikalci so porabili to petdesetletnico za svoje namene in so obhajali te dni razne Slomškove slavnosti; deželni šolski svet kranjski je sklenil, da se ta jubilej proslavi tudi v šoli in da imajo ta dan šole prosto.

Nimamo vzroka, da bi se ne spominjali tega jubileja, posebno ker se nam pri tem nudi prilika, da splošno izpregovorimo o naših jubilejih.

Da je dež. šolski svet naročil šolam, da proslave Slomškov jubilej — proti temu bi nič ne imeli, ako bi se v šolah Slomškova slavnost — šoli primerno izvršila. Slomšk. slavnost bo obstala v tem, da bodo imeli šolarji mašo in da bodo imeli pouka prost dan. Mislimo, da zaradi tega naša mladina ne bo nič bolje vedela — kdo in kaj je bil Slomšek. Mnogo primernejše bi bilo, da bi se vršila po šolah primerna predavanja o Slomšku in da bi se čitale in deklamirale njegove pesmi, basni, in drugi šoli primerni spisi. Enako bi bilo, lepo, ko bi bil dež. šolski svet — ako je že hotel proslaviti ta jubilej — izdal primerno knjižico, kjer bi bilo kratko popisano Slomškovo življenje zadaj pa bi bile pridelane nekatere njegove najlepše stvari za mladino, odlomki iz knjige »Blaže in Nežica« itd. Tako bi se primerno proslavil jubilej, dočim sedanji način jubileja nima nikake kulturne vrednosti. Seveda bi se moral tak jubilej šoli primerno slaviti, t. j. izogibati bi se morali pri tem — politike. Toda pri nas je danes že nemogoče prirediti kako stvar, ne da bi ji dali političnega značaja. In klerikalci so imeli namen, da izrabijo Slomškov jubilej zase.

Pred par leti, ko so se klerikalci spomnili, da bi bil Slomšek zanje primerna reklama, se je zaletel neki slovenski list in je kratkoma zapisal, da ni bil Slomšek nič drugega, kakor fanatičen pop. Beseda je bila prenežljiva in samo kaže, da še nismo na jasnem, po katerem merilu naj sodimo naše preteklosti.

Pride torej vprašanje, kaj je nam bil Slomšek in kaj je storil velikega?

Napačno je ljudi pretekle dobe soditi po današnjih razmerah. Vsak pojav je mogoče prav razumeti le v zvezi s sočasnimi razmerami.

Zato tudi Slomška prav spoznamo šele iz njegove dobe.

Slomšek je bil Štajerc (rojen na Slomu leta 1800) in je preživel svoja dijaška leta na Štajerskem, bogoslovna pa v Celovcu. Ljubljana seveda še ni bila središče Slovenije, vendar je bila ravno v dobi 30 let, — za Prešerna — središče kulturnih delavcev, — ki so bili pripadniki naprednega evropskega duha. Imenovali so jih »Freigeister«. Proti njim je že takrat nastopala kranjska duhovščina. Slomšek je v Celovcu kot špirtual dobro vedel, kaj pomeni evropski napredni duh — saj je junjska revolucija 1830, precej pretresla Evropo — zato je bil stopil v službo verske vzgoje.

Vprašanje šole in vzgoje je postajalo že takrat važno, še važnejše pa je postalo po letu 1848, ko so narodi zahtevali narodno šolo.

Slomšek pa je kmalu videl, da šola sama ne zadostuje, ampak da je treba izobrazbe tudi izven šole — zato se je s tako vsemu zavzel za takozvano nedeljsko šolo in za ljudsko vzgojo sploh. Naravno je, da je Slomšek kot duhovnik in kot učitelj janznistov skrbel predvsem za versko vzgojo. V tem smislu so pisane nje-

gove »Drobtinice« in enak namen je dal tudi Mohorjevi družbi.

Ne smemo pozabiti, da sodi Slomšek v čas konkordata, t. j. v tisto dobo, ko je bila država pod cerkveno komando in ko je bil učitelj le ubog — cerkveni sluga.

Slomšek je bil seveda s temi razmerami zadovoljen, ker so bile za cerkev jako ugodne.

Pokazalo pa se je, da niso bile ugodne niti za državo niti za narod, zato je prišel pet let po Slomškovi smrti — preobrat.

Klerikalci dobro vedo, zakaj časte Slomškov spomin: žele si nazaj njegovih časov.

Čas — pravijo — je pravičen sodnik in prizna vsakemu delu vrednost. Slomškovo delo za slovenski narod ni bilo brez vrednosti — kar je v njem kulturnega in narodnega, je imelo ob onem času svoj pomen in je ohranilo svojo vrednost tudi v bodočnosti. Kar pa je bilo v njem protikulturnega in protinarodnega, je bodočnost zavrgla, in nove kulture in narodne smeri so zmagale.

Treba je torej razločevati med Slomškom kot narodnim delavcem svoje dobe — in med Slomškom, ki je stal v službi konkordata.

Odobravati moramo njegovo vremo za splošno narodno izobrazbo, njegovo delo za ljudsko in mladinsko književnost, skrb za ljudsko prosveto, ne moremo se pa danes vneti za njegove tuintane fanatične verske nazore, za konkordatske šolske razmere in za narodno popustljivost, kakor je bil n. pr. njegov izrek, da je vseeno, ako govorimo nemško ali slovensko, ker bomo v nebesih vsi v angeljskem jeziku govorili.

Klerikalci poveljujejo Slomška zaradi njegovih klerikalnih nazorov. Učitelji, ki ga časte v Slomškovi Zvezi, kažejo, da si žele nazaj stare čase, ko je bil učitelj sluga farovža in cerkve. Tako Slomškovo ime enostransko zlorabljajo.

Med narodom je Slomškovo ime jako znano, njegove »Drobtinice« še danes čitajo. Značilno pa je, da narod pri tem ne obožuje versko fanatičnega Slomška — ampak časti v njem narodnega škofa, ki je dal narodu ljudskih knjig.

Ni prav in ni lepo, ako smo krivični proti možem, ki so delali na našem narodnem polju. Priznajmo vrednost njih dela. Slomšek je izvršil veliko delo. Ako ga hočejo sedaj klerikalci političsko zlorabiti, je to njih stvar.

Mi presojujemo in moramo vse presojati z narodnega in kulturnega stališča, kar je za narod koristno — priznamo, kar je škodljivo — odklanjamo. Iola, prosveta, knjige so narodu koristne stvari — klerikalizem, narodna popustljivost, verski fanatizem — so narodu škodljive stvari, zato jih ne odobravamo.

Nebeški angelski jezik za nas ne bo rešilen — rešilna bo za nas edino močna narodna zavest. — To pa krepe: narodna šola, kultura in prosveta — klerikalizem pa je proti vsem trem. Njih proslava Slomškovega jubileja ni odkritosrčna, temveč je umazana zloraba s klerikalnim kolortom v strankarske in političke namene.

Skupno zborovanje

slovenskega in nemškega učiteljstva za regulacijo učiteljskih plač na Štajerskem.

V čeških in nemških listih beremo zanimivo poročilo o skupnem zborovanju češkega in nemškega učiteljstva v Pragi. Na tem zborovanju se je javno dokumentiralo solidarnost učiteljstva cele kraljevine Češke v boju za izboljšanje svojega

gmotnega položaja. Da ta javna demonstracija ne bo ostala brez vpliva na tekoča pogajanja za delazmožnost češkega deželnega zbora, je več ko gotovo. Štajersko učiteljstvo brez razlike narodnosti se pa nahaja v še slabšem gmotnem položaju ko učiteljstvo na Češkem. Potreba skupnega postopanja, skupne velike demonstracije za regulacijo učiteljskih plač je torej na Štajerskem še večja in še aktualnejša, posebno ker ni niti pri nemških nacionalcih, niti pri slovenskih klerikalcih volje do delazmožnosti štajerskega deželnega zbora in do regulacije učiteljskih plač. Iz Gradca se slišijo glasovi, na bi se taka skupna demonstracija po češkem vzorcu priredila. Po našem mnenju je nujno potrebno, da se slovensko učiteljstvo oglasi in zavzame k temu nasvetu primerno stališče. Na klerikalce in njihove narodnostne fraze se ne smemo ozirati, ker je dejstvo, da so baš slovenski klerikalci v deželni zbornici najbolj zagrizeni nasprotniki izboljšanja učiteljskih plač. Zveza slovenskih učiteljev in učiteljic, zgani se in govorite!

Tako čitamo v »Slovenskem Narodu« Mi nismo doslej glede tega prejeli nobenega poročila.

Naš položaj in šolstvo.

Podaval na 24. glavni skupščini Zaveze dne 11. avgusta 1912 v Celju Karel Kveder, učitelj v Št. Jurju ob Južni železnici. (Konec.)

2.

Očitanja in krivi nazori o šolstvu, s katerimi hočejo nasprotniki naše zahteve pobijati.

Ako branimo šolstvo, branimo sebe in opravičujemo svoje zahteve.

A) Očitajo šolstvu, da zaradi stroškov zakrivlja sedanje splošno zadolženje, torej bedo.

Šolstvo je pravilno pojmovati kot realizirano stremiljenje vsakodobno živčeh, naraščaj, ki vsebuje vse potomce bodočega človeštva, vzgajati in opremiti s vsakodobni kulturni stopnji primerno naobrazbo ali sposobnost za življenje na tem svetu. Šolstvo imenujemo tudi lahko zavedno realizirano skrb vsakodobno živčeh, ne samo odločilno vplivati na srečno usodo neposrednih potomcev, ampak vseh v prihodnje nastopajočih generacij. Kako je mogoče tej skrbi podtikati bedne posledice za sedanjost in prihodnost, kako je mogoče od zanemarjenja vsakokratnega naraščaja ali potomcev pričakovati boljših gospodarskih razmer, zmanjšanja bede v vsakodobno nastopajoči družbi?

Le tisti, ki ne poznajo ali nočejo pripoznati nepretrganih vzročnih vezij, ki vežejo prihodnost s sedanjostjo, ki ne poznajo zakonov o uspevanju pozemeljskega življenja, ne zakonov o povoljnem proizvajanju vrednosti, le tisti morejo širiti take nesmiselne trditve.

Prizadevajo se rušiti humanitarno napravo, do katere je človeštvo šele po bridkih izkušnjah nujno, a pozno dospelo.

Socialni ekonomci vendar jasno dovolj dokazujejo, da ima socialna beda, draginja in zadolževanje edino vedno svoj vzrok v nedostatnem proizvajanju vrednosti in potreščin, v podvezanem prometu, v zapravljanju bogastva v nekulturne svrhe v še obstoječi nepravilnosti.

Z ozirom na ljudsko šolstvo je vendar jasno, da zakrivlja pomanjkanje v deželnih sredstvih edino krivičnost, ki ob-

stoji v tem, da morajo izključno občine in dežele nositi troške za šolstvo.

Socialni ekonomci nam pa nadalje tudi dokazujejo, da je v današnji dobi možnosti obladanja prirodnih sil po razviti tehniki, zaradi česar jih je mogoče v poljubno izdatni meri vprezati v delo za človeka, dejstvo bede in pomanjkanja nekaj nenaravnega in — nepotrebnega.

Malthusijeva teza »Ljudstva se pomnožujejo vsakokrat do meje možnosti prehranjevanja« ne velja. Nasprotno, razdalje množine prebivalstva od meje možnosti prehranjevanja postaja ob vedno večjih kulturnih pridobitvah in razvoju tehnike vedno večje. Ako je bilo n. pr. pred sto leti na zemlji 1 milijarda ljudi pri možnosti prehranjevanja za 10 milijard, bosta morda že v 50. letih na zemlji 2 milijardi ljudi, ampak pri možnosti prehranjevanja za 40 milijard.

Ako pa imajo tehnični pripomočki, razne epohalne iznajdbe v produkciji še tako neznamenit uspeh, da proizvajanje še daleko ne zadošča vsem živčehim in vlada neprimerna draginja ali beda, ne more biti temu drugega vzroka, nego da se izrabljajo ogromnih prirodnih sil v produkcijske svrhe v nepovoljni meri vrši. In res, tehnične iznajdbe za složnost naravnih sil se porabljajo večinoma v druge nego proizvajalne namene; produkcija življenjskih potrebščin pa je v pretežni večini še vedno navezana na ročno delo delavcev kakor v starem veku.

Splošno porabo tehnike zavirajo še nepremagljive zapreke. So to nesvoboda in nepravilnost, razne omejevalne naredbe v prometu, v veliki meri tudi neinteligencia, nesposobnost delujočega prebivalstva. Le splošno intenzivnejše izrabljanje prirodnih sil in ozemlja rodi bogastvo; z zanemarjenjem bodoče učinkovitosti, vsakokrat nastopajočega rodu, bo pa postajalo racionalnejše in izdatnejše izkoriščanje prirode in njenih sil le še bolj nemogoče.

Rešitev ne leži v krivičnosti, v brezvestnem izrabljanju in izkoriščanju delujočih po hlapčevstvu za vzdrževanje parazitstva, še manj v izrabljanju otrok v take namene, ampak v solidarnem boju vseh v popolno obvladanie prirode in ozemlja.

B) Šolstvu očitajo veliko krivdo, da odtuji mladino od koristnega domačega dela, da je vzrok begu in izseljevanju najboljših delavnih sil.

Statistični material o izseljevanju nam dokazuje, da se res izseljujejo le podjetni, pogumni, energični in delavni mladi ljudje. Ne gredo pa iskat lažjega dela, ampak poprimajo se vsakega, tudi najtežavnejšega, n. pr. rudarskega, samo da se primerno plača. V tujini uspešno konkurirajo z domačini, ker so bolj živavi, energični in skromnejši. Šolo, oziroma nas, more kvečjemu zadeti krivda, da smo jih vzgojili v vztrajne, energične, žilave in neustrašne ljudi.

Kaj pa more šola za to, da pri teh značajnih lastnostih niso zadovoljni z razmerami v domovini, ker jih ne morejo sebi v prid uveljaviti?

Zato skrbeti ni šolska, ni naša naloga, to je zadeva v to poklicanih odločilnih krogov. Zmožne ljudi odganja v tujino pomanjkanje primerno plačanega dela, nemožnost priboriti si trajno eksistenco, pa tudi hlapčevstvo in brezpravnost v domovini. To so pojavi splošnega zaostalega gospodarstva, podvezanega prometa, raznih ovir produkcije, ali plošno: stagnacije kulture, zaradi katere naraščajoče mase delavskega ljudstva ne najdejo v domovini v vsakem letnem času po-

voljnega zaslužka, ob katerem bi mogli živeti.

C) Očitajo nam, da smo neproduktiven stan, ki prejema za svoje malenkostno opravilo itak previsoke plače.

To očitjanje je istotako ponesrečeno, ker je nezmisljeno.

Kje pa obstoja kaka javna splošna šola, ki bi ne imela namena, z vzgojo potrebnih etičnih kvalitete in naobrazbo intelekta opremiti mladino s sposobnostjo ali inteligenco ali, kar je isto, z večjo porabnostjo pri proizvajanju vrednosti na kateremkoli gospodarskem polju?

Nimajo li vse splošne javne šole v bistvu tega namena? Ako se že strokovnim šolam tega ne odreka, nima pa li tudi posvetna ljudska šola tega namena, da si ne izključno za eno določeno stroko?

Ni li ljudska šola edino izključno izobraževališče širšim množicam produktivnih delavskih slojev?

Čemu pa razpisujejo za nas učitelje razne gospodarske, strokovne tečaje nego v svrhu, da si pridobimo več zmožnosti, v mladini povišati produktivno inteligenco v tej ali oni panogi gospodarstva? Ne pričakujejo li morda, da bo mladina po našem prizadevanju, po vzgoji in pouku, svojo inteligenco pozneje na pošten in pravičen način izdatno uporabljala? Gotovo ne bomo mi učinkovali v direktnem proizvajanju življenjskih potrebščin, ampak naraščaj, ki se v vseh šolah po nas usposablja za izdatnejše, razumnejše proizvajanje in porabljanje.

Nas pa nazivljati neproduktivnim, ko vendar zbijamo, izvajamo in utrjujemo najmenitnejša produktivna sredstva, namreč sile, ležeče v človeku samem, kaže le zopet ignoranco istih, ki bi najpametnejše storili, da o tem predmetu sploh molčijo. Se li končno ne razlikuje posvetna šola od zasebnih, konfesionalnih šol bistveno ravno po tem momentu, da služi splošna javna predvsem kulturnim produktivnim smotrom družbe v svrhu ustvarjanja blaginje na tem svetu, medtem ko slednje le zasledujejo ozke in omejene smotre le ene institucije, namene le enega v resnici neproduktivnega stanu?

Tudi državne statistike dokazujejo, da je človeštvo v drugi polovici preteklega stoletja hitreje, da si že nezadostno napredovalo, nego v prejšnjem desetletju vkup. Ni morda moderno šolstvo zadnjih 40 let ničesar pripomoglo k temu napredku, posebno ljudsko šolstvo?

Z veliko vneto skušajo proglašati šolstvo kot falitno in brezpomembno in s tem tudi nas; pa ne pojde, ker se vsa očitjanja pravičnemu presojevanju odkrivajo kot nesmisel.

V.

Prava reforma ljudskega šolstva.

Iz dosedanjega je razvidno, da nimamo baš pogrešati zanimanja za šolstvo v sedanjem času. Pa le reformni predlogi in nasveti strokovnjakov, kakor so to Kerschenshteiner, Förster, Jodl, imajo pomen za povzdigo šolstva in našega stanu.

Reakcionarna politična stranka ima v zalogi le preosnove, po katerih bi spravili šolstvo nazaj na stališče konkordatske šole, posebno pa učiteljstvo v hlapčevstvo in sužnost. Ker bi taka reforma bila v istini najcenejša se ji deloma pridružuje tudi meščanska stranka po Nemškem (Steinwender). Skupna jima je reforma, ki ima v glavnem namen, kolikor možno znižati bremena za šolstvo. Po tem načelu hočejo preosnovati in obenem zadeti učiteljstvo, ki ga hočejo spraviti ob vse pravice, ker jima postaja neprijetno. Namesto, da bi se bojevali zoper nepravilnost, ki vlada v razdelitvi stroškov za šolstvo zoper zapravljanje bogastva v nekulturne svrhe, se lotevajo z vneto uničevanja šolstva samega. Skrajšati hočejo šolsko dobo, znižati učiteljsko naobrazbo in v hlapčevstvo vprezati stan, ki najbolj potrebuje svobode.

Šolstvo more izpolnjevati svojo kulturno nalogo le tedaj, ako ne odrečeta glavna činitelja: sposobno, značajno učiteljstvo in dober šolski obisk. Proti obehma faktorjema so pa naperjeni reformni predlogi šolstvu sovražnih strank. S skrajšanjem šolske dobe hočejo legalizirati slab šolski obisk, z uničevanjem eksistenčnega položaja učiteljstva pa onemogočiti naobrazbo, značajno učiteljstvo. Nikoli se namreč še niso v hlapčevstvu, v pomanjkanju in zavrženosti razvili plemeniti značaji, ampak le suženjska nprav.

Reakcionarstvo vedno bolj sebe obremenja z raznimi protinapravami, s katerimi si prizadeva paralelizirati samovznikle podrobne kulturne organizacije in nprave družbe.

Ustanovila se je javna ljudska šola, ustanavljajo konfesionalne šole kot protitež. Ravno tako pri zadržanosti, pri časopisju, gledišču, naposled celo proti Sokolstvu. Splošni kulturni napredek jim dela skrb, napravljati ga hočejo iluzoričnega s protinapravami. Da bi nehale sa-

movznikle naprave, bi takoj opustili vse svoje prisiljene naprave, ker bi postale zanje brezpomembne. Le javnemu ljudskemu šolstvu pa ne morejo nasproti postaviti ekvivalenta istega pomena; z mizličnimi napori si ga izkušajo zaradi tega podrediti.

Tako pride, da šola nima in ne pride do miru, ki je temeljni pogoj nje uspešnega delovanja.

Ničesar ne škoduje javni, organizirani vzgoji in naobrazbi toliko, kakor tisto večno vznemirjanje šolskega obrata z blatenjem, zasledovanjem in zapostavljanjem učiteljev, s hujškanjem staršev in mladine zoper šolo in nas, kakor je danes sploh običajno in se z vneto prakticira.

Ničesar ne škoduje uspešnemu izpolnjevanju kulturne naloge šolstva huje, nego zaradi preganjanja, skrajno slabega gnotnega stanja in nesigurnosti eksistence ozlovoljeno, izmučeno in obupno učiteljstvo.

Šola potrebuje miru. Mir se ji pa daje najbolje s tem, da se skrbi za zadostno, visoko naobrazbo učiteljskega naraščaja, da se zagotovi učiteljstvu zadovoljivo gnotno stanje in povoljni pravni položaj. Vsaka druga reforma je neumestna, celo uničujoča za to humanitarno napravo, ker je nenaravna, bistvu šolstva protivna. Le zadovoljno, v svoji eksistenci varno se čuteče, primerno naobrazeno, važno, s svojega poklica z življenjskimi sredstvi primerno opremljeno učiteljstvo bo z vneto uresničevalo ideale učiteljeve osebnosti, kakor nam jo razkazujejo reformatorji strokovnjaki.

Skrajni čas je, da prevzame najvišja družabna organizacija redu in pravičnosti, to je država sama, šolstvo v svoje okrilje, da ga štiti in mu zagotovi prepotrebni mir. Ker mora biti v resnici realizirana skrb vsakodobno živeče družbe za potomstvo, je poleg sodstva najnaravnejša in najmenitnejša zadeva organizirane družbe ali države.

Ta skrb državi jamči v največji meri stalen obstoj in zadovoljiv razvoj. Ta skrb obsega vse starše, vse življenje vzdržujočih, torej skupno družbo. V vitalnem interesu družbe je torej, da šola proglašati kot izključno svojo zadevo, da jo štiti in izpopolnjuje. Dandanes je pa ljudska šola in z njo vred tudi učiteljstvo še pastorka v družbi. Zapostavljeni smo in izročeni nekulturnemu preganjanju in mrcvarjenju nestaršev in drugih političkih koristolovcev, ki nimajo smisla za usodo bodočih pokoljenj.

Zahtevamo, da se nas ceni s kulturnim merilom, po splošnem napredku, po vsakodobni sodbi koristno delujočega, napovedno nastopajočega rodu in po mnenju staršev, ki živijo svoje življenje le zarodu v prid. Pravo reformo vsebuje nakratko zahteva:

Dajte šoli mir; skrb vam bodi nje izpopolnitev in razvoj, in sicer s tem, da skrbite za zmožno, voljno in zadovoljno učiteljstvo.

Kdor hoče res kaj za šolo storiti, mora za nas to storiti, le od nas je odvisna rentabiliteta šolstva. Uničevanje naših eksistence pomenja uničevanje šolstva, propadanje sedanje kulture v bodočih rodovih.

Ni mi treba podrobno govoriti o mizeriji naših prejemkov, nezadostni so za najnižje potrebe življenja, saj to vsi dobro poznamo. Naloga naše organizacije je, braniti šolstvo in s tem samega sebe ter boriti se za večjo pravičnost v naših prejemkih. V svojem boju pa še ni mogla doseči popolnih uspehov, ker še nedostaja popolne enotnosti in solidarnosti vsega avstrijskega učiteljstva brez razlike narodnosti in pripadnosti političkim strankam.

Uspeh nam je upati le od najtesnejše centralne organizacije vseh že obstoječih učiteljskih avstrijskih združenj, ki ima določevati najuspešnejše akcije v izpolnjevanje naših opravičenih zahtev glede višje prednaobrazbe kakor eksistenčnega stanja. Med akcijami se mi zdi skupni apel na vse starše, ki jim še nista odmrta ljubezen do zaroda in interes na njega bodoči sreči, najprimernejše sredstvo.

V tem apelu na starše naj se jim odpirajo oči o preteči nevarnosti za potomstvo in obenem zbuja jasna zavest o velikem pomenu šolstva za določitev srečnejše usode nastopajočih rodov!

Od štajersk. Lehrerbunda.

Odbor štajerskega Lehrerbunda je imel v Gradcu dne 11. t. m. sejo. Vršila se je od polu 8. zvečer do en četrta na 1. ponoči po temle vzporedi:

1. Volitev zapisnikarjev in blagajničarjev. 2. Plačno vprašanje. 3. Franc Jožefova ustanova. 4. Izpremembe pravil. 5. Stanovnik (Standesausweis). 6. Predlogi.

K 1. Bundova zapisnikarja sta Konrad Sattler in Avg. Požegar. Denarničar je tov. Alojs Kasper.

K 2. Nemški tovariši so bili nujenja, da je »Zveza slov. učiteljev in učiteljic« premalo sodelovala pri pospeševanju uravnave učiteljskih plač, da je premeška in premlačna itd. V obrambo »Zveze« razloži odbornik Požegar razmere na Spodnjem Štajerskem ter navede vse, kar smo »Zvezniki« zamogli v stvari storiti. Končno poda sledečo izjavo: »Navzoči 3 slovenski odborniki štajerskega Lehrerbunda izjavijo, da je Zveza slov. uč. in učiteljic na Sp. Štajerskem vse ukrenila, kar ji je bilo v pospeševanje uravnave učiteljskih plač ukreniti mogoče.« Ta izjava se je vzela soglasno na znanje.

K 3. Poročilo tov. Schreithoferja o razdelitvi obresti Fr. Jožefove ustanove se je odobrilo. Prosilk je vsako leto mnogo. Vbodoče bo treba prošnje za podporo opremiti z natančnimi dokazi ubožnosti. Najmanjše podpore bodo po 15 K.

K 4. Predlagane izpremembe Bundovih pravil se sprejmejo. Vbodoče ne bo več odposlanski zborov, ki stanejo premnogo denarja.

K 5. O stanovniku je poročal tov. Kasper. Podjetje se je obneslo tako ugodno, da se sme sigurno izdati za prihodnje leto nov šematizem.

K 6. Predloga ni stavil nihče. Koncem resnih razprav so se duhovi pomirili in obrabi so postali vedri. »Le v tovarstvu in stanovski slogi je moč«, smo dejali si segali v roke ter se razšli z nado na boljše čase.

A. Požegar

IV. shod narodno-radikalnega dijaštva.

Shod je bil v Ljubljani dne 16. t. m. in je bil dobro obiskan. Sprejete so bile na tem shodu tele resolucije:

Narodno-radikalno dijaštvo, zbrano na IV. svojem shodu v Ljubljani, izjavlja

1. k narodnostnemu vprašanju:

Z ozirom na naše narodnostno načelo in tozadevne resolucije z naših shodov pozivljamo slovensko dijaštvo, da se prične temeljitejši bavit z vprašanji, ki izvirajo iz cilja »Združena Slove-nija«. (Referent dr. iur. Ivan Sajovic.)

2. K vseučiliškemu vprašanju:

1. Akademiki, zbrani na IV. narodno-radikalnem shodu v Ljubljani, zahtevajo ustanovitve slovenske vseučilišča s sedežem v Trstu, ki bi ustrezalo potrebam obeh slovanskih narodov na jugu. Z ozirom na gospodarski in merkantilni značaj Trsta bi bila naloga takega zavoda, gojiti posebno v okvirju državnoslovne in pravne fakultete tudi gospodarsko praktične, pomorske in trgovinske discipline. Ustanovitve slovenske in laške fakultete veže junktim, tako sicer, da se brez istočasne ustanovitve slovenske ne sme otvoriti italijanska pravna fakulteta.

2. Izrekajo se za popolno reciproci-teto zagrebškega vseučilišča za vse dežele Avstro-ogrske monarhije.

3. Pozivlja se vlada, da odpravi gorostasne razmere na šolskem polju po slovenskih deželah in zlasti v Trstu in da ustanovi nemudoma prepotrebne slovenske ljudske, strokovne in srednje šole.

4. Pozivlja se vlada, da pospešuje z gmotnimi sredstvi habilitacijo slovenskih docentov na kateremkoli vseučilišču Avstro-ogrske monarhije za bodoče slovensko vseučilišče.

5. Pozivlja se politično društvo »Edinost« kot poklicana politična organizacija tržaških Slovencev, da ustvari akcijski odbor, ki naj bi se ustavno bavil z našim vseučiliškim vprašanjem in vodil priprave, kakor tudi vodil vse politično in časopisno delo za slovensko vseučilišče.

6. Pozivljajo se vsi poslanci, deželni zbori, občine in društva, da ukrenejo vse potrebno v tem oziru, oziroma da izpremenijo svoje dosedanje sklepe v smislu naše sedanje zahteve »Slovensko vseučilišče v Trst«. (Referent dr. fil. Lavo Čermelj.)

3. K verskemu vprašanju:

Naloga države je, da čuva potom svojih osnovnih zakonov svobodo vere in vesti. To zahteva strpnost napram vsem konfesijam, ki jih je smatrati v naših konkretnih razmerah za glavni predpogoj uspešne rešitve jugoslovanskega vprašanja. Taka strpljivost pa ni istovetna z diferentnostjo napram verskim problemom, ki kot izrazi višje čuvstvenosti predstavljajo važne etične vrednote. Ako se pa uveljavljajo konfesionalni nazori na netičen način in ki je škodljiv narodnemu in državnemu sožitju, ni boja proti tem pojavom smatrati za protiverski pokret.

Z ozirom na naš celoten naroden položaj ne kaže trositi sil z usiljevanjem izvestnega racionalističnega svetovnega nazora med najširšimi narodnimi sloji. Dokler intenzivna splošna kultura ne prešinja vseh socialnih razmer in dokler ob-

stoja sedanja ekonomska nerazvitost, ni mogoče namah in uspešno nadomestiti današnje oblike verovanja doslej zamenjenih slojev s povsem novim načinom naziranja. Ne smemo namreč prezreti, da je treba zadovoljevati najvažnejšim predpogojem narodnega obstanka. Pač pa je pričakovati, da s prodiranjem občne kulture in višjih življenjskih oblik bo verski in socialni moment podvržen trenutnemu kulturnemu stanju odgovarjajoči preobrazitvi.

Ker se temeljno razlikujejo znanstvene in verske predpostavke, ni z verskimi naziranjem pobijati znanstva, istotako kakor ni mogoče z znanstvenimi argumenti zavračati verskih pojavov. Zahtevati je povsem svobodni razvoj udejstvovanja znanstvenega mišljenja in želeti je, da najdejo vse sile, ki stremijo za splošnim kulturnim razvojem, na vseh poljih svobodno torišče.

Po resolucijah so se jele obravnavati interne zadeve: organizacija, publikacija, taktika. Referent predsednik eksekutive Ivan Zorman poda vsebino in način celokupnega sedanjega udejstvovanja narodno-radikalne struje in poda konkreten načrt za prihodnost. Po obširni in temeljiti debati so se sklenili važni sklepi internega značaja, katerih posledice se kažejo v najbližji prihodnosti.

Iz naše organizacije.

Goriško.

Učiteljsko društvo za goriški okraj zboruje dne 3. oktobra t. l. v dvorani »Trgovskega Doma« ob 10. uri dopoldne. Dnevni red: 1. Zapisnik. 2. »O nekaterih vprašanjih moderne vzgoje«, predava gospod ravatelj Viktor Bežek. 3. Predlogi in nasveti. K mnogobrojni udeležbi vladno vabi odbor.

Politiški pregled.

* **Za narodne manjšine.** Moravski češko-nemški permanentni politički odbor osmerice moravskega deželne zboru je imel sejo, v kateri je socialno-demokratski poslanec Prokeš podal predlog glede varstva narodnih manjšin na Nižje Avstrijskem. Prokešev predlog zahteva, naj vlada uvede na Nižjem in Zgornjem Avstrijskem narodni kataster in naj izpremeni državni volilni zakon za ti deželi toliko, da se razdele mandati po narodnosti ter dobe Čehi na Nižjem in Zgornjem Avstrijskem tudi svoje zastopstvo v državnem zboru. Isto zahteva Prokeš tudi za oba deželna zboru ter za mestni občinski svet dunajski.

* **Poslanka Kuneticka v Monakovem.** Poslanka Vikova-Kuneticka je dobila poziv organizacije nemških žena, ki zboruje te dni, da bi prišla v Monakovo in priredila nekaj predavanj.

* **Proti francoskemu učiteljstvu.** Prefekti so dobili od vlade navodila, naj ugotove one učitelje, ki so podpisali manifest, ki ga je razglasil učiteljski sindikat in v katerem se pozivljajo republikanci, naj podpirajo stvar učiteljev.

Srednješolski vestnik.

** **Nemško-slovenski gimnazijski razredi.** Na tem zavodu je bilo začetkom novega šolskega leta sprejetih 191 učencev, in sicer šteje I. razred 71, II. razred 56 + 1, III. razred 36 + 1 in IV. razred 25 + 1 učencev. I. in II. razred se bosta delila. Proforski zbor se v toliko izpremeni, da je na zavod imenovan za učitelja Rabuza iz Maribora.

** **Hrvaška in italijanska gimnazija v Zadru.** Na hrvaško gimnazijo v Zadru se je letoš pisalo 112 učencev, na italijansko pa 35, med temi večina takih, ki jih hrvaška zaradi pomanjkanja prostora ni mogla sprejeti.

** **Gimnazijec streljal na profesorja z revolverjem.** Učenec 4. gimnazijskega razreda v St. Hipolitu, Rudolf Hlawatsch, je bil od prof. Schmidta posvarjen, kar je fanta tako raztogotilo, da je potegnil revolver in na profesorja streljal. Profesor se je še pravočasno skril za kateder. Učenec je bežal iz sobe, na hodniku je pa streljal na šolskega slugo, ki ga je hotel prijeti, a ga ni zadel, nakar je dijak ustrelil nase in se ustrelil.

** **Srednje šolstvo.** Za suplente so imenovani: za I. gimn. v Ljubljani: Kobal, Bradač, Dolenc, Gnezda, Grošelj, Osana, Prebil, Sodnik, Volavšek in Zidar; za II. gimn.: Pavlič, Škerlj, in Leskovšek; za Kranj: dr. Mischitz, Malnar, Dolžan, Kmet in dr. Kotonik; za Novo mesto: dr. Rožman, Prosen, in Stopar; za Idrijo: dr. Omersa.

** **Na kranjskih realkah** se vrši odslej verouk v 7. razredu po dve uri na teden.